

direkte i Anvendelsen af disse Lovbestemmelser for ikke at svække Tveren og Lysten hos den midfjære Befalingsmand. — Der er af Udvalgets Mindretal Sp. 671—72 under Nr. 12 til C. og D. udtalt, at det forekommer det besynderligt, at Ministeriet, endskjøndt flere Aars Erfaringer ligge for, endnu bestaa- dig benytter de gamle Satser for Brødspriser og for Sygepleieudgifter, og denne Udtalelse i Udvalgets Betænkning er bleven stærkt støttet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Tuxen). Det forholder sig jo ganske vist saaledes, som af det ærede Medlem fremhævet, at de i Finantsloven opførte Brødspriser i flere Aar ingenlunde have svaret til de virkelige Brødspriser, og det Samme gjælder ogsaa for en Del om Sygepleieudgifterne ligesom ogsaa om Priserne for Havre og Fourage; men naar det ærede Medlem mener, at det er aldeles urigtigt af Krigsministeriet vedblivende at beholde disse Satser, saa maa jeg først gjøre opmærksom paa, at det ikke er saa overordenlig let ved Udarbejdelsen af et Budget at træffe endog tilnærmelsesvis de Priser, som i et følgende Aar ville blive gjældende, da Priserne fluktuere saa stærkt, at det er umuligt med nogen Sikkerhed at calculere dem. Man har jo søgt at faa en bestemt Regel at gaa efter ved for visse Artikler at tage Gjennemsnittet af 10 Aars Kapitelstarter eller 10 Aars Middelspriser; men selv dette viser jo, at man ikke er istand til at naa en Pris, der senere viser sig at svare til den virkelige. Men jeg skal tillade mig at oplyse, hvad der tidligere er passeret i denne Sag. Brødspriserne have i Finantsloven for 1852—1854 været ansatte til $2\frac{1}{2}$ Sk. pr. Pd., for 1854—55 til $3\frac{1}{4}$ Sk., for 1855—56 til $2\frac{3}{4}$ Sk. og for 1856—1860 til 3 Sk. og endelig for 1860—1871 til $2\frac{2}{3}$ Sk. Medsættelsen til $2\frac{2}{3}$ Sk. skete ved Tillægsbevillingsloven for Finantsperioden for 1860—62, fordi man dengang sandt, at Prisen paa 1 Pd. Brød, der var calculeret til 3 Sk., hvilket svarede til en Pris af 7 Rd. for en Rd. Rug, var som normal at anse for meget for høi. Men nu har man senere netop fra Finantsudvalgets Side udtrykkelig forlangt, at

man skal holde sig til de Brødsatser, som senere ere blevene anvendte, idet der i Finantsudvalgets Betænkning over Finantsloven for Aaret 1868—69 findes udtalt Følgende: „Uagtet det nu kan forudses, at Prisen paa Brød ikke lidet vil overstige den ved Finantslovudkastet ansatte Pris, anser Udvalget det dog ikke for hensigtsmæssigt i den Anledning at foretage nogen Berigtigelse, da Kontoen er stillet calculatoriff, og der paa visse større Indtægtsposter i Anledning af de høie Kornpriser kan ventes en ikke ubetydelig Forhøielse.“ Saaledes stillede Finantsudvalget sig dengang til Brødspriserne; et Dulle fra Krigsministeriet om at faa Prisen for Sygedagene forhøiet vilde man ikke gaa ind paa, og det forekommer mig saaledes ganske naturligt, at disse tidligere anvendte Priser ogsaa i nærværende Budget ere blevene anvendte af Krigsministeriet. — Jeg kommer nu til et Forhold, som efter min Formening er et af de vigtigste af dem, hvorom der er stillet Forslag, det nemlig, som omhandles i Forslagene under Nr. 5 og 6 til Konto E. b. angaaende Munderingslager. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Koch) støttede meget varmt Forslaget under Nr. 6 om at nedlægge Slidsatserne med 38,664 Rd. 1 Sk., og han mente, at man kunde gjøre dette uden nogen Betænkelse, da det egentlig kun var Munderingsdepotets Beholdning, som vilde gaa ned, og det var meget godt, om man brugte af denne store Beholdning, idet man saa ikke vilde udsætte sig for, hvad der tidligere skulde have været Tilfældet, at finde Gjenstande, som vare ubrugelige eller mindre brugelige. Jeg tror ikke, at man saaledes kan stille Beholdningen ved Munderingsdepotet op som Noget, man uden Skade kan reducere. Man maa tage Munderingsbeholdningen som en Helhed, og der tror jeg da, at det ærede Mindretal, som har foreslaaet at stryge hele den i Aar forlangte Bevilling, har hidraget til, at Sagen stiller sig fuldkommen klar for det høie Thing. Naar et saadant Beløb negtes, kunne vi jo sige, med hvor meget Munderingsbeholdningen gaar ned, vi kunne jo sige, at vi ikke ere istand til at gjøre nogenjombest ny Anskaffelse, at vi maa